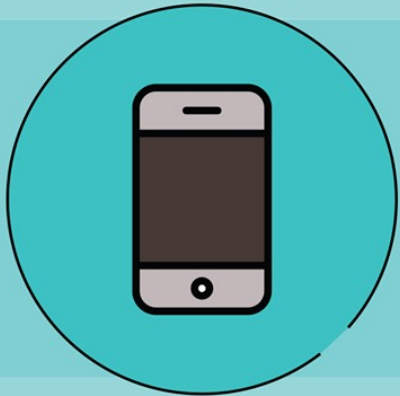

A gyermekek különböző módokon reagálhatnak a stresszre, például úgy, hogy többet bújnak, aggódóvá, visszahúzódóvá, dühössé vagy zaklatottá válnak, vagy ágyba vizelnek, stb.

Reagáljunk gyermekünk reakcióira támogatóan, hallgassuk meg, hogy mi aggasztja, adjunk neki több szeretetet és figyelmet!

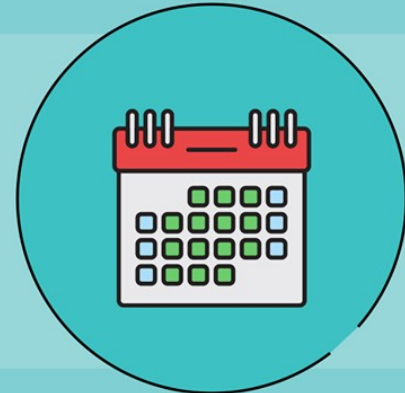
A gyermeknek szüksége van a felnőttek szeretetére és figyelmére a nehéz időkben. Ne feledje, fontos, hogy meghallgassa a gyermeket, beszéljen vele kedvesen és biztatóan!

Amennyiben lehetséges, teremtsen lehetőséget arra, hogy a gyermek játsszon és pihenjen!

Lehetőség szerint a gyermekeknek a szülők és a család közelében kell maradnia, és el kell kerülnünk, hogy szétválasszuk a gyermeket az őket ellátó családtagoktól. Amennyiben ilyen szétválasztásra mégis sor kerülne (pl. kórházi kezelés miatt), tartsuk a rendszeres kapcsolatot (pl. telefonon) és a biztatást!

A lehető legnagyobb mértékben tartsuk meg a szokásos rutint és időbeosztást, vagy segítsünk az új napirend kialakításában bármely új környezetben, például az iskolában/tanulásban vagy a biztonságos játék és nyugalom időszakában.

Tényszerűen mondjuk el, hogy mi történt, magyarázzuk el az aktuális eseményeket, és adjunk világos információkat a gyermekeknek arról, hogyan lehet a betegség általi fertőződés kockázatát csökkenteni. Elbeszélésünk során használjunk olyan kifejezéseket, melyeket az adott korú gyermek megérthet.

Ide tartozik annak megnyugtató módon történő közlése is, hogy mi történhet (pl. lehet, hogy valamely családtag és/vagy maga a gyermek elkezd rosszul érezni magát lehet, hogy egy időre kórházba kerülhet, hogy az orvosok segíthessenek